

LA REGATA CAP A LA MEDALLA

I Després d'aconseguir diploma olímpic als Jocs Olímpics de Rio de Janeiro en la seva primera participació olímpica i portant molt poc temps remant juntes, Aina Cid i Anna Boada van finalitzar el Mundial 2017 amb una meritòria cinquena posició al dos sense timoner. Amb la seva joventut i la motivació que les caracteritza, van camí de convertir-se en el referent del rem femení català.

Cinquena posició al Mundial de rem, millorant la sisena de Rio. Quina valoració en feu?

Anna Boada: Tenint en compte que vam entrenar juntes menys temps aquest any respecte l'anterior, estem molt contentes amb el resultat, i millor era impossible.

Aina Cid: El nostre objectiu era la final i a partir d'aquí anar a buscar la medalla. Aquesta era la primera regata que fèiem després dels Jocs Olímpics de Rio de Janeiro, però nosaltres tenim molta ambició i una vegada a la final només pensàvem a donar-ho tot i intentar donar la sorpresa i aconseguir una medalla. Ara, pensant-ho amb el cap fred i analitzant la situació, una cinquena posició està molt bé.

Quin és el proper objectiu?
A.B.: Vacances! (riu). L'any que ve intentarem anar a més competicions, com a Copes del Món i l'Europeu abans d'arribar al Mundial.

Penseu ja en els propers Jocs Olímpics Tòquio 2020?

A.B.: Sempre et plantejes els següents Jocs Olímpics perquè és com el gran objectiu, però jo prefereixo anar a poc a poc i pensar any per any.

A.C.: A mi m'agradaria aconseguir una medalla. L'altra

dia dèiem bromejant que si a cada Mundial anem guanyant una posició, a Tòquio toca plata.

No fa gaire temps que remeu juntes en el dos sense timoner. Com va començar aquesta aventura de competir juntes?

A.C.: La primera vegada que ens vam ajuntar va ser per al Mundial sub-23, però no va

on heu arribat?

A.B.: Realment jo tampoc el sé! En aquest cas, suposo que l'entrenador és un gran pilar. A més l'Aina i jo ens entenem molt bé; les dues som catalanes, per dir-ho d'alguna manera som de la mateixa escola de rem i tenim la mateixa tècnica.

A.C.: Tant l'Anna com jo portàvem deu anys remant

personalitat més calmada, que aconseguíem controlar-me. Crec que fem una combinació molt bona.

A.B.: Jo sobretot destacaria de l'Aina que és molt autoexigent, i potser aquesta és una de les raons per les quals hem millorat tant ràpidament. En tots els entrenaments sempre controla la velocitat i sap a quin ritme hem d'anar per

Catalunya, vaig veure que se'm donava bé i vaig continuar.

A.B.: Jo era sòcia, amb els meus pares, del Reial Club Nàutic de Barcelona; teníem una embarcació de vela i anàvem a passar els caps de setmana. Un dia vam veure un grup de nens que anaven a remar i així és com vam començar la meua germana i jo. Al principi li deia a la meua mare que només

anava a entrenar, i que em prometés que no em deixaria competir. Però una vegada proves la competició, aquesta adrenalina ja t'enganxa.

Com és un dia normal d'entrenaments per a vosaltres?

A.C.: Tot depèn del moment de la temporada en el qual ens trobem.

Normalment

entrenem de dos a tres vegades al dia, d'una a una hora i mitja cada entrenament. A.B.: En època d'estudis és més complicat perquè ens hem d'aixecar a les 5.30 h per fer el primer entrenament. Després anem a la Universitat i a la tarda fem el segon entrenament.

Totes dues compagineu el rem amb els estudis. Com ho feu per combinar-ho?

A.C.: Fins ara jo ho he tingut fàcil perquè estava estudiant la

carrera als Estats Units i allà tenen un sistema amb què es pot equilibrar esport i estudis. Em vaig graduar al maig i ara marxaré a Liverpool a fer un Màster de recerca, que em permetrà estar més a casa perquè no tinc classes on hagi d'estar presencialment, i d'aquesta manera ho podré combinar amb els entrenaments.

A.B.: Jo estic acabant la carrera de Medicina a Girona i l'any que ve agafaré un període d'Erasmus fins al febrer i aniré cap a Anglaterra. Jo sempre dic que no podria fer una cosa sense l'altra. Quan estic estudiant anar a remar em dona disciplina a l'hora d'organitzar-me i d'estar activa. I al revés, si estic estudiant a l'hora de remar sento que aprofito el temps, ja que sé que del rem segur que no viuré.

Heu tingut l'oportunitat d'entrenar als Estats Units. Quina diferència heu trobat entre el rem allà i el rem a casa nostra?

A.B.: Allà és un altre món. D'entrada et paguen beques per estudiar i entrenar a la vegada, i si ets un 'student athlete' estàs molt ben valorat a la Universitat. Allà hi ha més remers i més base comparat amb Espanya, que som quatre gats.

A.C.: Jo allà he treballat amb un grup de 40 noies, totes amb un mateix objectiu: que lluiten per estar sempre al primer bot i, vulguis o no, de vegades hi ha qui es "pica", sempre hi ha algú que vol guanyar-te o estàs en el punt de mira perquè pensen que li pots treure el lloc. Això et fa aprendre a tractar amb la competitivitat. Aquí caldrien més recursos per tenir continuïtat i tenir un equip més gran. Saber que tens gent darrere que puja i que té potencial per treure't el lloc fa que t'exprimeixis més en cada entrenament

Anna Boada: "Tenint en compte que aquest any hem entrenat menys temps juntes, millor resultat al Mundial era impossible"

Aina Cid: "Si a cada Mundial anem guanyant una posició, a Tòquio toca plata"

acabar de sortir bé la cosa.

A.B.: Després, l'any passat la federació espanyola buscava un dos sense timoner per classificar per als Jocs Olímpics de Rio de Janeiro i es van encarregar d'ajuntar les millors remeres del moment a Banyoles. Després de fer les proves van veure que el nostre era el més ràpid i al febrer de 2016 vam començar a entrenar amb aquest objectiu.

Quin és el secret perquè en tan poc temps arribeu fins

cadascuna pel seu compte, per tant ja teníem una base. I també s'ha de tenir en compte la motivació. Jo crec que ens pot més la motivació que una altra cosa, i per això vam aconseguir la sisena plaça a Rio. **Què destacaríeu l'una de l'altra com a companya de bot?**

A.C.: L'Anna és una noia molt treballadora i quan té un objectiu no parerà fins aconseguir-lo. A més, jo soc molt nerviosa i ella té una

aconseguir en la competició el temps que ens farà guanyar.

Com us vau iniciar en el món del rem?

A.C.: En aquella època jo no feia res d'esport i els meus pares em van dir que fes el que volgués, però que tries un esport. El meu pare remava i em va dir que anés a provar amb ell i que si no m'agradava en buscaríem un altre. Al principi només anava els caps de setmana, però al cap d'un any vaig guanyar un campionat de

cada dimarts al
vespre al canal

el programa
de l'esport
federat

